

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 266

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 15 aprilie 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 14 din 18 ianuarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc	2–4
Decizia nr. 99 din 1 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 127/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și ale art. 244 ¹ alin. (5) și art. 206 ⁶⁹ alin. (6) și (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	4–6
Decizia nr. 101 din 1 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri	7–8
Decizia nr. 149 din 8 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 ¹ din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, introduse prin Legea nr. 1/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001	8–10
Decizia nr. 250 din 17 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 ¹ și art. 91 ⁵ din Codul de procedură penală	10–12
Decizia nr. 252 din 17 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 ¹ —91 ⁶ din Codul de procedură penală	12–14
Decizia nr. 301 din 1 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești și ale art. 27 din Codul de procedură civilă	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 14**

din 18 ianuarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc, excepție ridicată de Asociația Organizatorilor și Producătorilor de Jocuri de Noroc din România în Dosarul nr. 8.853/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, deoarece prevederile de lege criticate nu dispun achitarea unei taxe pentru trecut, ci numai după intrarea în vigoare a acestora. Totodată, apreciază că nu sunt încălcate nici dispozițiile art. 115 alin. (4) din Constituție prin emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 8.853/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Asociația Organizatorilor și Producătorilor de Jocuri de Noroc din România într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect obligare emitere act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât se condiționează menținerea valabilității licenței pentru exploatarea jocurilor de noroc de plata unor taxe stabilite printr-un act normativ intrat în vigoare după obținerea licenței. Respectarea principiului neretroactivității legii ar fi impus ca licențele valabile la data intrării în vigoare a noii ordonanțe de urgență să își mențină valabilitatea până la expirarea termenului pentru care au fost acordate, cu obligația plății taxelor în vigoare la momentul acordării. Or, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 nu numai că stabilește un alt quantum al taxelor — pentru licențele deja emise — dar schimbă întregul sistem de fiscalitate, în sensul că stabilește o taxă unică

de autorizare în locul taxei pentru licență, a timbrului social și a taxei pentru monumentele istorice.

Mai arată autorul excepției de neconstituționalitate că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 încalcă și libera concurență, deoarece impune operatorilor economici, prin art. 15 alin. (6), deținerea unui anumit număr de aparate, precum și stabilirea de limite de mijloace de joc (aparate) pe locație. În acest fel sunt avantajați deținătorii de capitaluri, în timp ce micii întreprinzători vor fi lipsiți de posibilitatea de a-și mai desfășura activitatea. Stabilirea unui număr de aparate pe locații nu are nicio justificare economică și este contrară criteriului de profitabilitate al locațiilor respective, astfel cum este reglat de piață. În acest fel, actul normativ criticat acționează discreționar pe piață în direcția limitării, restrângerii și denaturării concurenței.

De asemenea, susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 contravine dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Constituție, deoarece nu este rezultatul unei situații extraordinare a cărei adoptare să nu fi putut fi amânată, iar motivarea urgenței din preambulul ordonanței de urgență este strict formală.

În final, arată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2009 încalcă prevederile constituționale ale art. 139, precum și dispozițiile art. 10 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, deoarece este contrasemnată de ministrul turismului.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 se aplică actelor și faptelor ivite după adoptarea acesteia, fără să se aducă atingere actelor și faptelor ale căror efecte juridice au fost epuizate anterior emiterii actului normativ. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 nu încalcă libera concurență, întrucât reglementarea activității jocurilor de noroc este o atribuție a statului, și nici dispozițiile art. 139 din Constituție, deoarece nu vizează impozite, taxe sau alte venituri bugetare.

În final, instanța de judecată arată că ordonanța de urgență a fost semnată de primul-ministru și contrasemnată de ministrul finanțelor publice, viceprim-ministru, ministrul administrației și internelor și ministrul turismului.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 27 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009, licențele pentru exploatarea jocurilor de noroc acordate operatorilor economici până la data intrării în vigoare a ordonanței de urgență mai sus menționate își mențin valabilitatea până la data expirării, cu condiția plății taxelor aferente autorizațiilor de exploatare a jocurilor de noroc la termenele și în quantumul prevăzute de aceeași ordonanță de urgență. Prin urmare, dispozițiile de lege criticate reglementează

pentru viitor o stare de drept născută anterior, stabilind modul de acțiune în timpul ulterior intrării ei în vigoare. Totodată, față de motivarea adoptării actului normativ criticat de către Guvern, apreciază că acesta îndeplinește exigențele prevăzute de art. 115 alin. (4) din Constituție.

În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate referitoare la art. 135 și art. 139 alin. (1) și (2) din Constituție consideră că acestea nu pot fi primite deoarece taxele instituite de actul normativ criticat constituie o plată în considerarea unei contraprestații din partea statului, constând în acordarea licenței pentru exploatarea jocurilor de noroc. În plus, actul normativ în discuție este expresia voinței legiuitorului, care este singurul abilitat să le stabilească, în valorificarea dreptului persoanei la liberă inițiativă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 439 din 26 iunie 2009. Ulterior sesizării Curții Constituționale, aceasta a fost aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 246/2010 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 854 din 21 decembrie 2010, și a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 891 din 30 decembrie 2010.

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, ale art. 115 alin. (4) privind condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență, ale art. 135 alin. (1) privind libera concurență și ale art. 139 privind impozitele, taxele și alte contribuții.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

1. Cu privire la critica de neconstituționalitate extrinsecă, Curtea observă că Guvernul poate adopta: ordonanțe simple, în domenii care nu fac obiectul legilor organice, în baza unei legi speciale de abilitare, lege care va stabili, în mod obligatoriu, domeniul și data până la care se pot emite aceste ordonanțe, în temeiul art. 115 alin. (1)—(3) din Constituție, și ordonanțe de urgență, numai în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, cu obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora, în temeiul art. 115 alin. (4)—(6) din Legea fundamentală.

Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, pentru emiterea unei ordonanțe de urgență este necesară existența unei stări de fapt obiective, cuantificabile, independente de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public. Astfel, prin Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005, și prin Decizia nr. 1.008 din

7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 23 iulie 2009, Curtea a reținut implicațiile deosebirii terminologice dintre noțiunea de „*caz excepțional*”, utilizat în concepția art. 114 alin. (4) din Constituție anterior revizuirii, și cea de „*situație extraordinară*”, arătând că, deși diferența dintre cei doi termeni, din punctul de vedere al gradului de abatere de la obișnuit sau comun căruia îi dau expresie, este evidentă, același legiuitor a simțit nevoia să o pună la adăpost de orice interpretare de natură să minimalizeze o atare diferență, prin adăugarea sintagmei „*a căror reglementare nu poate fi amânată*”, consacrand, astfel *in terminis* imperativul urgenței reglementării.

Prin aceleași decizii, Curtea a reamintit jurisprudența sa pronunțată anterior revizuirii Legii fundamentale și a precizat că de esența cazului excepțional este caracterul său obiectiv, în sensul că „*existența sa nu depinde de voința Guvernului care, în asemenea împrejurări, este constrâns să reacționeze prompt pentru apărarea unui interes public pe calea ordonanței de urgență*” (Decizia nr. 83 din 19 mai 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 8 iunie 1998).

Curtea constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 a fost adoptată — astfel cum reiese din preambulul acesteia — ținând seama că actele normative care reglementau activitatea de jocuri de noroc, având o vechime mare, nu mai corespundeau realităților economice, tehnice și mai ales conceptuale din domeniul jocurilor de noroc, iar aplicarea acestora în practică a demonstrat existența necesității modificării și perfecționării acestor reglementări, pentru a răspunde cât mai bine cerințelor pieței specifice. Totodată, avându-se în vedere măsurile privind asigurarea surselor de finanțare a dezvoltării economice și faptul că taxa de autorizare percepută organizatorilor de jocuri de noroc era neschimbată din anul 2000, Guvernul a considerat că se impunea modificarea nivelului de taxare a operatorilor economici din domeniul jocurilor de noroc.

Prin urmare, Curtea constată, pe de-o parte, că aceste împrejurări se încadrează în conceptul constituțional de „*situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată*”, astfel cum acesta a fost definit în jurisprudența sa, iar, pe de altă parte, că urgența a fost motivată corespunzător în cuprinsul ordonanței de urgență criticate.

În final, Curtea reține că aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2009 prin Legea nr. 246/2010 nu poate avea relevanță în examinarea constituționalității extrinseci a acestei ordonanțe de urgență a Guvernului, deoarece, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale (a se vedea Decizia nr. 95/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 23 februarie 2006 și Decizia nr. 784/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 7 iulie 2009), aprobarea prin lege a unei ordonanțe de urgență a Guvernului nu poate acoperi un eventual viciu de neconstituționalitate extrinsecă a acesteia.

2. Referitor la criticile de neconstituționalitate intrinsecă, și anume la pretinsa încălcare a principiului neretroactivității legii, consacrat constituțional prin art. 15 alin. (2), Curtea constată că această susținere nu poate fi primită, deoarece, potrivit art. 27 alin. (1) din actul normativ criticat, licențele pentru exploatarea jocurilor de noroc acordate până la data intrării în vigoare a ordonanței de urgență își mențin valabilitatea până la data expirării, cu condiția plății taxelor aferente autorizațiilor de exploatare a jocurilor de noroc. Prin urmare, ceea ce se modifică este cuantumul taxelor aferente autorizațiilor de exploatare, iar nu condițiile de acordare a licențelor deja emise, acestea păstrându-și valabilitatea obținută anterior intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2009, până la data expirării lor. În consecință, Curtea nu poate reține încălcarea principiului neretroactivității legii, deoarece dispozițiile criticate

dispun numai pentru viitor, de la data publicării lor în Monitorul Oficial al României, Partea I, sau de la o dată ulterioară prevăzută în cuprinsul lor, iar nu și pentru trecut.

În ceea ce privește critica privind încălcarea principiului liberei concurențe, prevăzut de dispozițiile art. 135 alin. (1) din Legea fundamentală, Curtea reține că nici aceasta nu poate fi primită, deoarece, potrivit art. 12 din ordonanța de urgență criticată, licența de organizare a jocurilor de noroc se acordă operatorului economic care îndeplinește condițiile pentru organizarea activităților ce fac obiectul acestei ordonanțe de urgență. Or, stabilirea prin lege a unui anumit număr de aparate de joc pe locație nu reprezintă o limitare de natură să încalce libera concurență, deoarece exercitarea accesului liber al persoanelor la o activitate economică este garantată „în condițiile legii”, iar acest acces nu exclude, ci, dimpotrivă, implică stabilirea unor limite de exercitare a libertății economice, legiuitorul având libertatea să impună reguli de disciplină economică. În acest sens, art. 10 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 prevede că pentru orice tipuri de jocuri de noroc organizate în condițiile stabilite prin ordonanță de urgență menționată mai sus este obligatorie deținerea licenței de organizare a jocurilor de noroc, respectiv a autorizației de exploatare a jocurilor de noroc.

Cu privire la art. 139 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin

lege, Curtea constată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2009 dau expresie acestei norme constituționale, deoarece, potrivit art. 13 al acesteia, acordarea licenței de organizare a jocurilor de noroc, respectiv acordarea autorizației de exploatare a jocurilor de noroc se realizează cu perceperea de taxe, iar taxele percepute pentru obținerea licenței de organizare a jocurilor de noroc și a autorizației de exploatare a jocurilor de noroc constituie venit la bugetul de stat. Totodată, ordonanța de urgență criticată prevede că un procent de 5% din aceste taxe se alocă anual prin legea bugetului de stat, astfel: 1,5% la Fondul cinematografic și 3,5% pentru Programul Național de Restaurare a Monumentelor Istorice.

În final, referitor la pretinsa încălcare a unor prevederi din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, prin contrasemnarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2009 și de către ministrul turismului, Curtea constată că nici această susținere nu poate fi primită, deoarece, potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, instanța de contencios constituțional asigură controlul constituționalității legilor, adică respectarea prevederilor și principiilor constituționale. Prin urmare, Curtea Constituțională nu se poate pronunța asupra eventualelor contradicții dintre prevederile a două sau mai multe acte normative.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc, excepție ridicată de Asociația Organizatorilor și Producătorilor de Jocuri de Noroc din România în Dosarul nr. 8.853/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 ianuarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 99

din 1 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 127/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și ale art. 244¹ alin. (5) și art. 206⁶⁹ alin. (6) și (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 127/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și ale art. 244¹ alin. (4), (5) și (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea

Comercială „Elisa Oil” — S.R.L. din Arad în Dosarul nr. 16.974/55/2009 al Judecătoria Arad.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 127/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal este neîntemeiată. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244¹ alin. (4), (5) și (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, arată că acestea au fost abrogate, soluția legislativă regăsindu-se în prezent în dispozițiile art. 206⁶⁹ alin. (6) și (7). În continuare, arată că aceste dispoziții se circumscriu obligației pozitive a statului, astfel cum este prevăzută de prevederile constituționale ale art. 135 alin. (2) lit. a) și b).

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 24 martie 2010, pronunțată în Dosarul 16.974/55/2009, **Judecătoria Arad a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 127/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și ale art. 244¹ alin. (4), (5) și (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Elisa Oil” — S.R.L. din Arad.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 127/2008, în ansamblu, este neconstituțională, deoarece nu sunt respectate condițiile prevăzute de prevederile art. 115 alin. (4) din Legea fundamentală, legiuitorul delegat nemotivând urgența adoptării acestui act normativ. În ceea ce privește dispozițiile art. 244¹ alin. (4), (5) și (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, se arată că prin instituirea în sarcina operatorilor economici, care intenționează să comercializeze în sistem en détail produse energetice, a obligației de înregistrare la autoritatea fiscală teritorială se încalcă principiul libertății economice prevăzut de art. 45 din Constituție.

Judecătoria Arad arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 127/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 705 din 16 octombrie 2008 și aprobată prin Legea nr. 164/2009, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 321 din 14 mai 2009. De asemenea, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și dispozițiile art. 244¹ alin. (4), (5) și (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003.

Dispozițiile art. 244¹ alin. (4), (5) și (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în forma criticată de autorul excepției, au următorul conținut:

„(4) *Operatorii economici care intenționează să comercializeze în sistem en détail produse energetice prevăzute la art. 175 alin. (3) lit. a)—e), sunt obligați să se înregistreze la autoritatea fiscală teritorială, conform procedurii și cu îndeplinirea condițiilor ce vor fi stabilite prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.*

(5) *Operatorii economici care desfășoară activitatea de comercializare în sistem en détail de produse energetice prevăzute la art. 175 alin. (3) lit. a)—e) sunt obligați să îndeplinească procedura și condițiile stabilite prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală prevăzut la alin. (4), în termen de 90 de zile de la data publicării ordinului în Monitorul Oficial al României, Partea I.[...]*

(7) *Desfășurarea activității de către operatorii economici prevăzuți la alin. (5), care nu îndeplinesc procedura și condițiile stabilite potrivit alin. (4), după termenul stabilit la alin. (5), constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 20.000 lei la 100.000 lei, confiscarea sumelor rezultate din această vânzare și oprirea activității de comercializare a produselor accizabile pe o perioadă de 1—3 luni.”*

Dispozițiile art. 175 alin. (3) lit. a)—e), la care fac referire prevederile art. 244¹ alin. (4) și (5), dispuneau asupra categoriei produselor energetice pentru care se datorează accize, lit. a)—e) referindu-se la benzină cu plumb, benzină fără plumb, motorină, petrol lampant (kerosen) și gaz petrolier lichefiat.

Dispozițiile art. 244¹ alin. (4), (5) și (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal au fost abrogate expres, începând cu data de 1 aprilie 2010, prin art. III alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 689 din 13 octombrie 2009, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 76/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 11 mai 2010.

Prin art. I pct. 148 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2009, la titlul VII din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, după capitolul I s-a introdus un nou capitol, capitolul I¹ „Regimul accizelor armonizate”, alcătuit din art. 206²—206⁶⁹.

Dispozițiile art. 206⁶⁹ alin. (6) și (7), nou-introduse, au următorul cuprins: „(6) *Operatorii economici care intenționează să comercializeze în sistem en détail produse energetice — benzine, motorine, petrol lampant și gaz petrolier lichefiat — sunt obligați să se înregistreze la autoritatea fiscală teritorială, conform procedurii și cu îndeplinirea condițiilor ce vor fi stabilite prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.*

(7) *Desfășurarea activității de comercializare de către operatorii economici prevăzuți la alin. (4) și (6), care nu respectă obligațiile menționate la alin. (4) și (6), constituie contravenție și se sancționează potrivit prevederilor Codului de procedură fiscală.”*

Curtea constată că soluția legislativă conținută de dispozițiile art. 244¹ alin. (4) și (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal a fost preluată de dispozițiile art. 206⁶⁹ alin. (6) și (7), introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2009, iar cea prevăzută de dispozițiile art. 244¹ alin. (5) nu a mai fost preluată, textul fiind abrogat.

Așa fiind, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 127/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și ale art. 244¹ alin. (5) și ale

art. 206⁶⁹ alin. (6) și (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 45 — Libertatea economică și ale art. 115 alin. (4) — Delegarea legislativă.

I. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244¹ alin. (5) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Curtea constată că acestea au fost abrogate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 689 din 13 octombrie 2009.

Or, potrivit prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare [...].” Având în vedere aceste dispoziții legale, precum și jurisprudența sa constantă în astfel de situații, Curtea urmează să respingă ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244¹ alin. (5) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

II. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 206⁶⁹, Curtea constată că acestea prevăd în alin. (6) obligația operatorilor economici, care intenționează să comercializeze în sistem en détail produse energetice, de a se înregistra la autoritatea fiscală, iar la alin. (7) prevăd sancțiunea nerespectării acestei obligații.

Referitor la invocarea prevederilor constituționale ale art. 45, Curtea constată că dispozițiile Legii fundamentale consacră libertatea economică constând în accesul liber pe care îl are oricare persoană la activitatea economică, posibilitatea de a manifesta libera inițiativă și de a exercita aceste drepturi „în condițiile legii”. Astfel, libertatea economică nu apare ca un drept absolut al persoanei, ci este condiționată de respectarea limitelor stabilite de lege, limite ce urmăresc asigurarea unei anumite discipline economice ori protejarea unor interese generale. Altfel spus, libertatea economică nu se poate manifesta decât în limitele impuse de asigurarea respectării drepturilor și intereselor legitime ale tuturor. A se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 31 din 14 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 150 din 8 martie 2010.

Totodată, Curtea constată că textul criticat face referire la comercializarea produselor energetice, produse care sunt incluse în categoria celor accizabile, or, tocmai datorită regimului special, din punct de vedere fiscal, al produselor accizabile, este firesc ca legiuitorul să impună anumite condiții suplimentare operatorilor economici atunci când aceștia doresc comercializarea unor atare produse.

În ceea ce privește dispozițiile art. 206⁶⁹ alin. (7), Curtea constată că acestea prevăd sancțiunea nerespectării obligației de către operatorii economici, care intenționează să comercializeze în sistem en détail produse energetice, de a se înregistra la autoritatea fiscală. În contextul asigurării libertății economice, statul are obligația să impună reguli de disciplină economică, pe care operatorii economici trebuie să le respecte, iar legiuitorul are competența de a stabili sancțiunile corespunzătoare pentru nerespectarea acestora. A se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 556 din 7 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 15 august 2007.

Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 127/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Curtea constată că adoptarea acesteia a fost motivată — astfel cum reiese din preambulul actului normativ — de necesitatea reglementării de măsuri fiscale urgente care să sprijine piața bursieră din România, măsuri ce urmăresc reducerea influențelor negative generate de dificultățile înregistrate pe piața de capital asupra mediului investițional românesc, de nevoia susținerii programului de colectare a veniturilor la bugetul de stat și imperativul diminuării fenomenului de evaziune fiscală în domeniul comercializării produselor energetice accizabile.

Prin urmare, Curtea constată, pe de-o parte, că aceste împrejurări se încadrează în conceptul constituțional de „*situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată*”, astfel cum acesta a fost definit în jurisprudența sa (a se vedea Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005, și Decizia nr. 1.008 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 23 iulie 2009), iar, pe de altă parte, că urgența a fost motivată corespunzător în cuprinsul ordonanței de urgență criticate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244¹ alin. (5) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială „Elisa Oil” — S.R.L. din Arad în Dosarul nr. 16.974/55/2009 al Judecătoriei Arad.

II. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 127/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și ale art. 206⁶⁹ alin. (6) și (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 101

din 1 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marișu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, excepție ridicată de Cristiana Nicoleta Bugaru în Dosarul nr. 43.489/3/2009 al Tribunalului București — Secția I penală.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Georgeta Mioara, Lăcrămioara Mihăilescu, avocat cu delegație la dosar, partea Ionela Bunea personal, lipsind celelalte părți și autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii de amânare depuse la dosar de către autoarea excepției.

Avocatul părții Georgeta Mioara Lăcrămioara Mihăilescu, precum și partea Ionela Bunea lasă la aprecierea instanței acordarea unui nou termen de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public se opune acordării unui nou termen de judecată.

Curtea respinge cererea de amânare.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului părții Georgeta Mioara, Lăcrămioara Mihăilescu, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Partea Ionela Bunea lasă la aprecierea instanței soluționarea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, principiul *non bis in idem*, invocat de autorul excepției, presupunând existența unei hotărâri definitive de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal, identitatea de persoană și identitatea de obiect. De asemenea, referitor la critica potrivit căreia textul de lege criticat nu respectă cerința previzibilității, arată că, pentru o înțelegere corectă a termenilor, autorul excepției trebuia să aibă în vedere atât dispozițiile Legii nr. 143/2000, cât și pe cele ale Convenției asupra substanțelor psihotrope, ratificată prin Legea nr. 118/1992, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 341 din 30 decembrie 1992.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 1 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul 43.489/3/2009, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri**, excepție ridicată de Cristiana Nicoleta Bugaru.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia arată, în esență, că textul criticat referitor la eliberarea de droguri de mare risc pe baza unor rețete medicale falsificate incriminează aceeași infracțiune ca cea prevăzută de art. 2 din același act normativ, care se referă la punerea în vânzare și vânzarea drogurilor de mare risc. Se ajunge, astfel, potrivit autorului excepției, la o dublă incriminare a aceleiași fapte, ceea ce este de natură să încalce principiul *non bis in idem*, prevăzut de Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De asemenea, pentru a fi în concordanță cu prevederile constituționale și cele convenționale, textul de lege trebuie să fie previzibil, cerință pe care dispozițiile criticate nu o respectă.

Tribunalul București — Secția I penală arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că incriminarea și sancționarea de către legiuitor a traficului și a altor operațiuni ilicite cu substanțe aflate sub control național reprezintă o opțiune a acestuia, în aplicarea unor măsuri de politică penală, și nu cuprind nicio normă de natură a împiedica părțile unui proces penal să exercite căile de atac prevăzute de lege și să formuleze cereri în fața instanțelor judecătorești și, în general, să se prevaleze de toate garanțiile ce caracterizează un proces echitabil. Așa fiind, arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 alin. (2) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 362 din 3 august 2000, cu modificările și completările ulterioare.

Dispozițiile art. 6 au următorul cuprins: „(1) *Prescrierea drogurilor de mare risc, cu intenție, de către medic, fără ca aceasta să fie necesară din punct de vedere medical, se pedepsește cu închisoare de la 1 an la 5 ani.*

(2) *Cu aceeași pedeapsă se sancționează și eliberarea sau obținerea, cu intenție, de droguri de mare risc, pe baza unei*

rețete medicale prescrise în condițiile prevăzute la alin. (1) sau a unei rețete medicale falsificate.”

Dispozițiile art. 2 la care autorul excepției face referire în motivarea excepției au următorul conținut: „(1) *Cultivarea, producerea, fabricarea, experimentarea, extragerea, prepararea, transformarea, oferirea, punerea în vânzare, vânzarea, distribuirea, livrarea cu orice titlu, trimiterea, transportul, procurarea, cumpărarea, deținerea ori alte operațiuni privind circulația drogurilor de risc, fără drept, se pedepsesc cu închisoare de la 3 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.*

(2) *Dacă faptele prevăzute la alin. (1) au ca obiect droguri de mare risc, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la accesul liber la justiție și art. 124 alin. (2) și (3) referitoare la înfăptuirea justiției. De asemenea, sunt invocate și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 14 alin. 5 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, excepție ridicată de Cristiana Nicoleta Bugaru în Dosarul nr. 43.489/3/2009 al Tribunalului București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 149

din 8 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50¹ din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, introduse prin Legea nr. 1/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 50¹ din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, introduse prin Legea nr. 1/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001, excepție ridicată de Elena Niculescu în Dosarul

nr. 4.711/325/2009 al Tribunalului Timiș — Secția civilă, de Elena Hampu, Viorica Teușan, Vasile Teușan și Cornelia Palea în dosarele nr. 3.234/306/2009, nr. 3.777/306/2009 și nr. 1.568/257/2009 ale Tribunalului Sibiu — Secția civilă, precum și de Mioara Dura și Dumitru Dura în Dosarul nr. 3.102/306/2008 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzelor și arată că, în dosarele nr. 2.131D/2010, nr. 3.315D/2010 și nr. 4.131D/2010, autorii excepției de neconstituționalitate, Elena Hampu, Cornelia Palea, Mioara Dura și Dumitru Dura, au depus note scrise, prin care solicită admiterea acesteia, astfel cum a fost formulată.

Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor nr. 1.233D/2010, nr. 2.131D/2010, nr. 2.398D/2010, nr. 3.315D/2010 și nr. 4.131D/2010, având în vedere obiectul acestora.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarelor nr. 2.131D/2010, nr. 2.398D/2010, nr. 3.315D/2010 și nr. 4.131D/2010 la Dosarul nr. 1.233D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

prin Încheierea din 17 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.711/325/2009, încheierile din 27 mai și 28 iunie 2010, pronunțate în dosarele nr. 3.234/306/2009, nr. 3.777/306/2009 și nr. 1.568/257/2009, și prin Încheierea din 16 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.102/306/2008, **Tribunalul Timiș — Secția civilă, Tribunalul Sibiu — Secția civilă și Curtea de Apel Alba Iulia — Secția civilă au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a „prevederilor art. 50¹ din Legea nr. 1/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989”.**

Excepția a fost ridicată de Elena Niculescu, Elena Hampu, Viorica Teușan și Vasile Teușan, Cornelia Palea, precum și Mioara Dura și Dumitru Dura cu prilejul soluționării unor cauze civile având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece este inechitabil ca în cazul unui contract de vânzare-cumpărare desființat din motive neimputabile cumpărătorului, acesta să nu beneficieze de aplicarea legii reparatorii. Consideră că toți cei aflați în ipoteza normei legale criticate sunt egali în fața legii, deci au dreptul la aceleași despăgubiri, dacă au realizat aceleași eforturi financiare și au achitat prețul de cumpărare al unui imobil în temeiul Legii nr. 112/1995 privind reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, indiferent de motivul pentru care actul în baza căruia l-au dobândit a fost anulat.

Tribunalul Timiș — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. În acest sens, arată că prevederile art. 50¹ din Legea nr. 10/2001 contravin dispozițiilor art. 16 din Constituție, întrucât instituie un regim discriminatoriu, fără o justificare obiectivă și rezonabilă între foștii chiriași și actualii proprietari ai apartamentelor achiziționate în temeiul Legii nr. 112/1995, în privința despăgubirilor ce li se cuvin ca urmare a lipșirii de efecte juridice a actelor de înstrăinare, după cum

contractele lovite de nulitate au fost încheiate cu sau fără respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995.

Tribunalul Sibiu — Secția civilă și Curtea de Apel Alba Iulia — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată, reglementarea criticată fiind conformă cu principiile enunțate în Legea fundamentală.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 50¹ din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, astfel cum au fost introduse prin art. I pct. 18 din Legea nr. 1/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 3 februarie 2009, prevederi care au următorul conținut:

— Art. 50¹: „(1) *Proprietarii ale căror contracte de vânzare-cumpărare, încheiate cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995, cu modificările ulterioare, au fost desființate prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile au dreptul la restituirea prețului de piață al imobilelor, stabilit conform standardelor internaționale de evaluare.*

(2) *Valoarea despăgubirilor prevăzute la alin. (1) se stabilește prin expertiză.*”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 16 privind egalitatea în drepturi din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că reglementarea criticată a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale. În acest sens, este Decizia nr. 658/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 405 din 17 iunie 2010, prin care Curtea a statuat că textul de lege criticat este constituțional.

Astfel, cu privire la pretinsa contrarietate față de dispozițiile art. 16 din Constituție, deoarece textul legal criticat nu ocrotește în mod egal dreptul de proprietate dobândit de foștii chiriași în temeiul Legii nr. 112/1995 și dreptul de proprietate dobândit prin nerespectarea cerințelor legii sau chiar prin fraudarea ei, Curtea a reținut că aceasta este nefondată, deoarece principiul egalității impune aplicarea aceluiași tratament juridic unor persoane aflate în aceeași situație juridică. Or, este evident că persoanele menționate se află în situații juridice diferite. Astfel, apare ca fiind echitabilă soluția ca prima categorie să beneficieze de plata unor despăgubiri ca urmare a desființării pe cale judecătorească a contractelor de vânzare-cumpărare încheiate în mod valabil, la prețul de piață al imobilelor, care să permită cumpărarea unei noi locuințe, având în vedere că, la data dobândirii aceluiași imobil

de la stat, cumpărătorul a plătit prețul real al imobilului, stabilit în conformitate cu actele normative în vigoare la acel moment. În ceea ce privește a doua categorie de persoane, care au încheiat contracte de vânzare-cumpărare cu nerespectarea prevederilor Legii nr. 112/1995, acestea sunt lovite de nulitate absolută și, ca atare, și despăgubirile obținute sunt diferite de prima categorie.

Împrejurarea că persoana interesată, deși cunoștea sau ar fi trebuit să cunoască prevederile Legii nr. 112/1995 cu privire la condițiile de înstrăinare a imobilelor cu destinația de locuință,

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

precum și consecințele juridice ale nerespectării acestora, nu s-a conformat exigențelor legale, dă expresie propriei sale culpe, iar, potrivit principiului „*nemo auditur propriam turpitudinem allegans*”, lipsește de îndreptățire critica reglementării în cauză.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței, atât considerentele, cât și soluția pronunțată anterior de Curte sunt valabile și în prezenta cauză.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50¹ din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, introduse prin Legea nr. 1/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001, excepție ridicată de Elena Niculescu în Dosarul nr. 4.711/325/2009 al Tribunalului Timiș — Secția civilă, de Elena Hampu, Viorica Teușan, Vasile Teușan și Cornelia Palea în dosarele nr. 3.234/306/2009, nr. 3.777/306/2009 și nr. 1.568/257/2009 ale Tribunalului Sibiu — Secția civilă, precum și de Mioara Dura și Dumitru Dura în Dosarul nr. 3.102/306/2008 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 250

din 17 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹ și art. 91⁵ din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Luliana Nedelcu

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 91¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Vasilică Dascălu-Barbir, Virgil Carp, Claudia Carp, Marian Popa, Paul Etcu și Ionuț Luca în Dosarul nr. 8869./99/2009 al Tribunalului Iași — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.855D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 2.930D/2010 și nr. 2.974D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 91¹ alin.1 și, respectiv,

art. 91¹ și art. 91⁵ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ovidiu Petre Ioiescu și Cosmin Nicolae Muntean în Dosarul nr. 5.262/221/2006 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală și de Radu-Cicerone Coiculescu în Dosarul nr. 2.976/95/2009 al Tribunalului Harghita — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

În Dosarul nr. 2.974D/2010, autorul excepției Radu-Cicerone Coiculescu a depus o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată, în vederea pregătirii apărării.

Reprezentantul Ministerului Public se opune cererii formulate.

Curtea, având în vedere cererea formulată, în temeiul dispozițiilor art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă coroborate cu cele ale art. 14 din Legea nr. 47/1992, dispune respingerea acesteia, deoarece de la data sesizării sale prin încheierea din 3 mai 2010 și până în prezent s-a scurs un interval de timp suficient pentru ca autorul excepției să-și poată pregăti apărarea.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind

organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, având în vedere identitatea parțială de obiect a cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 2.930D/2010 și nr. 2.974D/2010 la Dosarul nr. 2.855D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 10 iunie 2010 și 3 mai 2010, pronunțate în dosarele nr. 8869./99/2009, nr. 5.262/221/2006 și nr. 2.976/95/2009, **Tribunalul Iași — Secția penală, Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală și Tribunalul Harghita — Secția penală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 91¹, art. 91¹ alin. 1 și, respectiv, art. 91¹ și art. 91⁵ din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată, în dosarele de mai sus, de Vasiliță Dascălu-Barbir, Virgil Carp, Claudia Carp, Marian Popa, Paul Etcu, Ionuț Luca, Ovidiu Petre Ioiescu, Cosmin Nicolae Muntean și Radu-Cicerone Coiculescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, art. 26 referitoare la *Viața intimă, familială și privată*, art. 28 referitoare la *Secretul corespondenței*, art. 30 referitoare la *Libertatea de exprimare*, art. 53 referitoare la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, precum și prevederilor art. 6, 8 și 10 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Dreptul la un proces echitabil*, la *Dreptul la respectarea vieții private și de familie* și la *Libertatea de exprimare*, în măsura în care sunt interpretate ca fiind incidente și înainte de începerea urmăririi penale împotriva unei persoane. În acest sens se face trimitere scindată la mai multe decizii pronunțate de Curtea Constituțională în materie.

Așa fiind, textele criticate, în pofida normelor constituționale arătate mai sus, permit ca mijloacele de probă obținute anterior declanșării urmăririi penale să fie confirmate de către procuror ori instanță.

Tribunalul Iași — Secția penală, Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală și Tribunalul Harghita — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 91¹ și art. 91⁵ din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală — *Condițiile și cazurile de interceptare și înregistrare a convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare și înregistrările de imagini*.

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, art. 26 referitoare la *Viața intimă, familială și privată*, art. 28 referitoare la *Secretul corespondenței*, art. 30 referitoare la *Libertatea de exprimare*, art. 53 referitoare la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, precum și prevederile art. 6, 8 și 10 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Dreptul la un proces echitabil*, la *Dreptul la respectarea vieții private și de familie* și la *Libertatea de exprimare*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 1.556 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.887 din 18 decembrie 2009, Curtea Constituțională a respins ca nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹, art. 91² alin. 2 și art. 91⁵ din Codul de procedură penală, statuând că interceptările și înregistrările audio sau video prevăd suficiente garanții, prin reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a instituirii unor limite cu privire la durata măsurii, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, a redării integrale a acestora, a definirii persoanelor care sunt supuse interceptării, iar eventuala nerespectare a acestor reglementări nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare, ceea ce însă excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit alin. (3) al art. 2 din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]”.

De asemenea, Curtea a mai statuat că „nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 28 și 53, deoarece înseși textele invocate oferă legiuitorului libertatea unei astfel de reglementări, secretul corespondenței nefiind un drept absolut, ci susceptibil de anumite restrângeri, justificate la rândul lor de necesitatea instrucției penale. Astfel, societățile democratice sunt amenințate de un fenomen infracțional din ce în ce mai complex, motiv pentru care statele trebuie să fie capabile de a combate în mod eficace asemenea amenințări și de a supraveghea elementele subversive ce acționează pe teritoriul lor. Așa fiind, asemenea dispoziții legislative devin necesare într-o societate democratică, în vederea asigurării securității naționale, apărării ordinii publice ori prevenirii săvârșirii de infracțiuni”.

Totodată, Curtea a arătat că anumite aspecte invocate într-o cauză ori alta referitoare la modul de aplicare a dispozițiilor legale criticate nu constituie o problemă de constituționalitate, sens în care a reținut că „nu se poate admite însă ideea înfrângerii prezumției de constituționalitate ca urmare a aplicării unor dispoziții legale în contradicție cu legea ori cu principiile fundamentale”.

În plus, însăși Curtea Europeană a Drepturilor Omului a validat prevederile legale contestate prin Hotărârea din 26 aprilie 2007 în *Cauza Dumitru Popescu împotriva României*. Astfel, după ce a reținut existența unei încălcări a art.8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale,

motivată de împrejurarea că la data comiterii faptelor legislația în materie era alta, a afirmat că în noul cadru legislativ (prin modificările aduse de Legea nr. 281/2003 și Legea nr. 356/2006) există numeroase garanții în materie de interceptare și de transcriere a comunicațiilor, de arhivare a datelor pertinente și de distrugere a celor nepertinente. Așa fiind, dispozițiile legale criticate oferă protecție împotriva amestecului arbitrar în exercitarea dreptului la viață privată al persoanei, legea folosind termeni cu un înțeles univoc.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹ și art. 91⁵ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Vasiliță Dascălu-Barbir, Virgil Carp, Claudia Carp, Marian Popa, Paul Etcu și Ionuț Luca în Dosarul nr. 8869./99/2009 al Tribunalului Iași — Secția penală, de Ovidiu Petre Ioiescu și Cosmin Nicolae Muntean în Dosarul nr. 5.262/221/2006 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală și de Radu-Cicerone Coiculescu în Dosarul nr. 2.976/95/2009 al Tribunalului Harghita — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 252

din 17 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Liviu Stoica în Dosarul nr. 1.159/107/2008 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.195D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

La dosar autorul excepției a depus o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată în vederea pregătirii apărării.

Reprezentantul Ministerului Public se opune cererii formulate.

Curtea, având în vedere cererea formulată, în temeiul dispozițiilor art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă coroborate cu ale art. 14 din Legea nr. 47/1992, dispune respingerea acesteia, deoarece de la data sesizării sale prin Încheierea din 7 octombrie 2010 și până în prezent s-a scurs un interval de timp suficient pentru ca autorul excepției să își pregătească apărarea.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 4.214D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 91¹ și art. 91⁶ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Mihai Firuț, Adrian Gheorghe Lungu, Ion Scorobete și Maria Grozav în Dosarul nr. 2.651/115/2010 al Tribunalului Caraș-Severin.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind

organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, având în vedere identitatea parțială de obiect al cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 4.214D/2010 la Dosarul nr. 4.195D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 7 octombrie 2010 și 14 octombrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 1.159/107/2008 și nr. 2.651/115/2010, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală și Tribunalul Caraș-Severin au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală și, respectiv, art. 91¹ și art. 91⁶ din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată în dosarele de mai sus de Liviu Stoica, Mihaș Furuș, Adrian Gheorghe Lungu, Ion Scorobete și Maria Grozav.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, art. 28 referitoare la *Secretul corespondenței*, precum și prevederile art. 6 paragraful 1 și art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Dreptul la un proces echitabil și la Dreptul la respectarea vieții private și de familie*, în măsura în care sunt interpretate ca fiind incidente și înainte de începerea urmăririi penale împotriva unei persoane.

Se mai arată că secretul oricăror mijloace de comunicare este, potrivit Legii fundamentale, inviolabil. Or, dacă legiuitorul ar fi dorit ca norma să fie dispozitivă ar fi trimis la lege, cum a procedat prin aceeași Constituție cu alte articole, prin sintagme cum ar fi „potrivit legii” ori „condițiile exercitării ...se vor stabili prin lege organică”. A extinde interpretarea acestora acolo unde legiuitorul nu o face înseamnă a crea o nouă procedură legislativă, nelegală, prin care se modifică Constituția prin intermediul instanțelor.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală și Tribunalul Caraș-Severin opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală — *Condițiile și cazurile de interceptare și înregistrare a convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare, Organele care efectuează interceptarea și înregistrarea, Certificarea înregistrărilor, Alte înregistrări, Înregistrările de imagini și Verificarea mijloacelor de probă.*

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, ale art. 28 referitoare la *Secretul corespondenței*, precum și prevederile art. 6 paragraful 1 și art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Dreptul la un proces echitabil și la Dreptul la respectarea vieții private și de familie.*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 1.556 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 18 decembrie 2009, și Deciziei nr. 1.373 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 18 ianuarie 2011, Curtea Constituțională a statuat că interceptările și înregistrările audio sau video prevăd suficiente garanții, prin reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a instituirii unor limite cu privire la durata măsurii, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, a redării integrale a acestora, a definirii persoanelor care sunt supuse interceptării, iar eventuala nerespectare a acestor reglementări nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare, ceea ce însă excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit alin. (3) al art. 2 din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...].”

De asemenea, Curtea a mai statuat că „nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 28 și 53, deoarece înseși textele invocate oferă legiuitorului libertatea unei astfel de reglementări, secretul corespondenței nefiind un drept absolut, ci susceptibil de anumite restrângeri, justificate la rândul lor de necesitatea instrucției penale. Astfel, societățile democratice sunt amenințate de un fenomen infracțional din ce în ce mai complex, motiv pentru care statele trebuie să fie capabile de a combate în mod eficace asemenea amenințări și de a supraveghea elementele subversive ce acționează pe teritoriul lor. Așa fiind, asemenea dispoziții legislative devin necesare într-o societate democratică, în vederea asigurării securității naționale, apărării ordinii publice ori prevenirii săvârșirii de infracțiuni”.

Totodată, Curtea a arătat că anumite aspecte invocate într-o cauză ori alta referitoare la modul de aplicare a dispozițiilor legale criticate nu constituie o problemă de constituționalitate, sens în care a reținut că „nu se poate admite însă ideea înfrângerii prezumției de constituționalitate ca urmare a aplicării unor dispoziții legale în contradicție cu legea ori cu principiile fundamentale”.

În plus, însăși Curtea Europeană a Drepturilor Omului a validat prevederile legale contestate prin Hotărârea din 26 aprilie 2007 în *Cauza Dumitru Popescu împotriva României*. Astfel, după ce a reținut existența unei încălcări a art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, motivat de împrejurarea că la data comiterii faptelor legislația în materie era alta, a afirmat că în noul cadru legislativ (prin modificările aduse de Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale și Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi) există numeroase garanții în materie de interceptare și de transcriere a comunicațiilor, de arhivare a datelor pertinente și de distrugere a celor nepertinente. Așa fiind, dispozițiile legale

criticate oferă protecție împotriva amestecului arbitrar în exercitarea dreptului la viață privată al persoanei, legea folosind termeni cu un înțeles univoc.

Distinct de acestea, Curtea a mai arătat că aspectele legate de modul de interpretare și aplicare a unor prevederi legale excedează competenței sale, instanțele de judecată de drept comun fiind singurele în drept să hotărască asupra incidenței textelor contestate într-un anumit moment procesual.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Liviu Stoica în Dosarul nr. 1.159/107/2008 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală și de Mihai Firuț, Adrian Gheorghe Lungu, Ion Scorobete și Maria Grozav în Dosarul nr. 2.651/115/2010 al Tribunalului Caraș-Severin.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 301

din 1 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești și ale art. 27 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

executorii judecătorești și art. 27 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Marian Voica în Dosarul nr. 1.299/243/2010 al Judecătoriei Hunedoara.

Dezbaterile au avut loc ședința publică din 1 februarie 2011, când, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea a dispus amânarea pronunțării pentru data de 15 februarie 2011, apoi, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, pentru data de 24 februarie 2011, respectiv pentru data de 1 martie 2011.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

CURTEA,

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 31 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.299/243/2010, **Judecătoria Hunedoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești și art. 27 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Marian Voica într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de recuzare a unui executor judecătoresc.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 și art. 53, deoarece, prin acestea, nu se reglementează expres motivele de recuzare a executorilor judecătorești, dar cuprind în acest sens o normă de trimitere, în conformitate cu care experții judecătorești pot fi recuzați numai dacă se află în situațiile enumerate de norma procedurală. Prin limitarea motivelor de recuzare este îngreunat dreptul de a obține recuzarea executorului judecătoresc care a dovedit o atitudine partizană și neprofesionalism și se încalcă procedura de numire a unui expert evaluator, lăsând loc „dubiului și susceptibilității”. De asemenea, autorul apreciază că prin dispozițiile de lege criticate se reglementează o inegalitate între pozițiile părților în procedura de executare, creditorul având posibilitatea de a alege executorul care să instrumenteze procedura executării titlului executoriu, în timp ce debitorul nu are această posibilitate.

Judecătoria Hunedoara își exprimă opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 10 noiembrie 2000, cu modificările și completările ulterioare, și cele ale art. 27 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

— Art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000: „*Executorii judecătorești pot fi recuzați în cazul în care se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 27 pct. 1, 2, 3, 5, 6, 8 și 9 din Codul de procedură civilă.*”;

— Art. 27 din Codul de procedură civilă: „*Judecătorul poate fi recuzat:*

1. *când el, soțul său, ascendenții ori descendenții lor au vreun interes în judecarea pricinii sau când este soț, rudă sau afin, până la al patrulea grad inclusiv, cu vreuna din părți;*

2. *când el este soț, rudă sau afin în linie directă ori în linie colaterală, până la al patrulea grad inclusiv, cu avocatul sau*

mandatarul unei părți sau dacă este căsătorit cu fratele ori sora soțului uneia din aceste persoane;

3. *când soțul în viață și nedespărțit este rudă sau afin a uneia din părți până la al patrulea grad inclusiv, sau dacă, fiind încetat din viață ori desepărțit, au rămas copii;*

4. *dacă el, soțul sau rudele lor până la al patrulea grad inclusiv au o pricină asemănătoare cu aceea care se judecă sau dacă au o judecată la instanța unde una din părți este judecător;*

5. *dacă între aceleași persoane și una din părți a fost o judecată penală în timp de 5 ani înaintea recuzării;*

6. *dacă este tutore sau curator al uneia dintre părți;*

7. *dacă și-a spus părerea cu privire la pricina ce se judecă;*

8. *dacă a primit de la una din părți daruri sau făgăduieli de daruri ori altfel de îndatoriri;*

9. *dacă este vrăjmășie între el, soțul sau una din rudele sale până la al patrulea grad inclusiv și una din părți, soții sau rudele acestora până la gradul al treilea inclusiv.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra dispozițiilor de lege criticate s-a pronunțat prin numeroase decizii, spre exemplu, Decizia nr. 1.303 din 14 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 727 din 1 noiembrie 2010, sau Decizia nr. 40 din 27 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165 din 24 februarie 2005, statuând că acestea sunt constituționale.

Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că dispozițiile art. 27 din Codul de procedură civilă reglementează în mod limitativ cazurile de recuzare a judecătorilor, protejând astfel partea în cazul în care se presupune că judecătorul ar putea fi lipsit de obiectivitate. Aceste dispoziții de lege acoperă o paletă foarte largă de situații, la baza cărora stau criteriile obiective și raționale. Pe această cale este împiedicată posibilitatea îndepărtării de către o parte de rea-credință a unui judecător pentru motive subiective sau netemeinice, situație ce nu contravine textelor constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) și ale art. 53.

Curtea a reținut, de asemenea, că enumerarea limitativă a cazurilor în care executorul judecătoresc poate fi recuzat se circumscrie cazurilor de recuzare prevăzute de Codul de procedură civilă, cu excepția unor situații care sunt specifice activității judecătorilor. Astfel, nici art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 nu încalcă principiile constituționale statuate de art. 21 și art. 53.

În fine, Curtea a constatat că, în conformitate cu art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora procedura de judecată este prevăzută de lege, stabilirea cazurilor de recuzare este de competența legiuitorului, iar Curtea Constituțională, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, nu poate să modifice sau să completeze prevederile legale supuse controlului de constituționalitate.

În ceea ce privește susținerea conform căreia există o inegalitate între poziția părților, având în vedere că numai creditorul are posibilitatea de a alege executorul care să instrumenteze procedura executării titlului executoriu, Curtea a constatat că și această critică este neîntemeiată, întrucât, în cadrul procedurii de executare silită, ambele părți beneficiază de anumite garanții procesuale, precum posibilitatea de a formula contestație împotriva executării înseși sau împotriva oricărui act de executare. De altfel, alegerea executorului judecătoresc de către creditor este justificată prin faptul că acesta este interesat în realizarea pe cale silită a creanței sale, în condițiile în care debitorul nu și-a adus la îndeplinire obligația ce îi revine.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești și art. 27 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Marian Voica în Dosarul nr. 1.299/243/2010 al Judecătorei Hunedoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 522275